

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 250/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť S. M., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Nc 1087/1999, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2007 doručená sťažnosť S. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Nc 1087/1999.

Z obsahu sťažnosti a z priložených písomností vyplynulo, že sťažovateľka podala návrh na začatie konania 22. decembra 1999. Konanie je vedené okresným súdom pod sp. zn. 21 Nc 1087/1999 a doposiaľ nie je právoplatne skončené.

Sťažovateľka na prieťahy v konaní okresného súdu upozorňovala, a to naposledy písomne 23. marca 2007.

Vo svojej sťažnosti ďalej uvádza:

„Z doposiaľ uvedených skutočností a citovaných ustanovení právnych predpisov vyplýva podľa názoru sťažovateľky nepochybne, že v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 21 Nc 1087/99, ktorého je účastníčkou konania, dochádza k prieťahom.

Návrh na začatie konania podala matka sťažovateľky ešte dňa 22.12.1999 a v súčasnosti, ani takmer po 7 rokoch a 5 mesiacoch nie je právoplatne skončené.“

Na základe uvedeného je sťažovateľka toho názoru, že bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Nc 1087/1999 a aby prikázal okresnému súdu konať bez prieťahov a zakázal mu pokračovať v namietanom porušovaní označených práv a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť (príčinnú súvislosť) medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Zo sťažnosti a z predloženého spisu ústavný súd zistil a dospel k záveru, že nečinnosť okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Nc 1087/1999 bola len v období od 13. júla 2001 do 24. mája 2002, keď sa vykonávalo znalecké dokazovanie znalcom na zistenie výšky príjmov z podnikateľskej činnosti povinného. Po predložení znaleckého posudku znalcom okresný súd plynulo konal a 6. decembra 2005 bolo vo veci samej právoplatne rozhodnuté (predmetom konania po tomto dátume zostalo už len zameškané výživné a náhrada trov konania medzi účastníkmi).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prier'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prier'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prier'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prier'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup okresného súdu v danej veci - napriek jednému opodstatnene namietanému obdobiu v rokoch 2001 - 2002 sa zjavne nevyznačuje takými prier'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prier'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že po rozhodnutí vo veci samej okresný súd plynulo konal aj v „zostatkovej veci“ (vyčíslenie zameškaného výživného a trov konania), ale skončiť vec sama nepodarilo pre prieťahy zo strany samotných účastníkov konania, ale najmä sťažovateľky a jej právnej zástupkyne, ktoré sa 19. júna, 30. augusta a 28. novembra 2006 nezúčastnili pojednávania a bez ich účasti sa rozhodnúť nedalo, lebo na zistenie výšky zameškaného výživného bola nutná súčinnosť oprávnenej (t. j. sťažovateľky) s povinným. Preto konanie smerujúce k vyneseniu rozhodnutia, nie je teda spôsobilé vyvolať kolíziu (stret) zásahu súdu s ústavne zaručeným základným právom, ktorý by bolo možné označiť už ako „zásah“ do práva sťažovateľky a ktorý zároveň znamená aj rozpor s ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Preto všetky tieto skutočnosti a zistenia sú už len zanedbateľnej závažnosti zásahu vo forme neskončenia veci; to viedlo ústavný súd podľa uvedených konkrétnych okolností k záveru o zjavnej neopodstatnenosti celej sťažnosti podanej ústavnému súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2007